

عنوان مقاله:

رویکرد پایداری اجتماعی در طراحی مجتمع های زیستی

محل انتشار:

اولین کنفرانس معماری و فضاهای شهری پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

کاظم قلیزاده - مدرس آموزشکده فنی و حرفه ای سما، دانشگاه آزاد اسلامی واحد اردبیل، ایران

اسماعیل ضرغامی - استادیار دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی تهران

خلاصه مقاله:

معماری پایدار در فرآیند انتقاد و بازنگری معماری قرن گذشته بطور کل و معماری دوران مدرنیته به شکل خاص پدید آمد. بشر در دوران مدرنیته در کنار دستاوردهای شگرف، شاهد تضادهای مهک در عرصه های اجتماعی و محیطی بود که بتدریج به دغدغه های اصلی بشر برای بازنگری مبانی و راهکارهای مدرنیسم گردید توسعه ای کهسرکشانه و با استفاده از منابع فکری مدرنیته و مدرنیسم به پیش می تا خت. هشدار اصلی را زمان دریافت کرد که در پی علل آشفتگی آب و هوا ضرر و زیان فاحش ناشی از آن، تداوم زیست در معرض خطر جدی قرار گرفت. پس از فروکش کردن تب سبک های که در دهه های اخیر و در دوران بعد از مدرنیسم رواج یافته بودند، توبه به معماریانسانگرا بعنوان تولیدی که باید پاسخگوی نیازهای انسان در ابعاد مختلف باشد منجر به شکل گیری رویکرد هائی شد که باعنوان رویکرد اجتماعی در طراحی مسکن شناخته می شود. اصل این رویکرد انسان، فرهنگ و شیوه زندگی اوست. پس از بررسی مفهوم پایداری، مروری بر مبدا و منشا پایداری اجتماعی و نقش آن در بهبود کیفیت زندگی درمجتمع های زیستی پرداخته شده است. جامعه آماری شامل 12 مجتمع مسکونی با جمعیت 170 نفری در شهر اردبیل بصورت تصادف خوشه ای انتخاب شده است. با استفاده از روش تحقیقی پیمایشه و استفاده از دانش روانشناسی محیطی در فرآیند طراحی مجتمع های زیستی آسایش، بازی پذیری، هویت، نظم اجتماعی، رضایت بر پایداری اجتماعی از دیدگاه ساکنان استخراج گردید.

کلمات کلیدی:

پایداری، پایداری اجتماعی، معماری انسانگرا، معماری فرهنگ گرا، مجتمع زیستی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/295064>

